

[Ib Christensen.]

støtte til? Den går til nogle få hundrede kunstnere af de 6-8.000 kunstnere, vi har her i landet. Det er altså et forholdsvis lille mindretal, der får denne støtte. Jeg kan nævne nogle eksempler. Førrige år blev der ydet 15,5 mill. kr. i bibliotekspenge til forfattere, der stiller deres bøger til rådighed på bibliotekerne. Det var 3.200 forfattere. Det giver et gennemsnit på 3.500 kr. pr. forfatter. Der blev over kunstfondet ydet 1,3 mill. kr. til 101 forfattere. Det giver 12.000 kr. i gennemsnit. Det vil med andre ord sige, at hvor det drejer sig om betaling for en arbejdsydelse fra kunstnerens side, er gennemsnitsbeløbet 3.500 kr.; når det drejer sig om personlige hædersgaver, tilskud og den slags ting, er det 12.000 kr. i gennemsnit.

Vi mener, dette er en forkert kulturpolitik. Vi mener, at staten, som jeg antydede i min indledning, har nogle kulturpolitiske forpligtelser med hensyn til biblioteker, museer og udsmykning af offentlige bygninger. Men det skal være betaling for arbejdsydelser, som kunstnerne udfører, og det skal være en rimelig betaling. Det skal ikke være disse hædersgaver, og det skal ikke være disse livsvarige ydelser; der er jo reelt ingen forskel på de tanker, ministeren bebuder i sin redegørelse, og den gældende lovgivning, ud over at man sletter selve betegnelsen hædersgaver, som man har opdaget er upopulær, og bare kalder det noget andet.

Midt i denne debat må vi ikke glemme, at Danmark ikke var et kulturpolitisk u-land før 1964, da vi fik Statens Kunstfond. Vi mener, at der ikke mindst på det kulturpolitiske område er særlig grund til at operere med decentraliseringsbegrebet, og den reelle decentralisering vil være at lade kommunerne selv bestemme, hvad de vil købe af kunstnerisk udsmykning o. lign. i stedet for at lade dette Statens Kunstfond operere.

Af disse og af de grunde, jeg i øvrigt her har nævnt, har vi da også stillet forslag tidligere om afskaffelse af Statens Kunstfond. Da det forslag imidlertid stødte på massiv modstand hos samtlige øvrige partier bortset fra fremskridtspartiet, vil vi ikke tage tingets tid ved at komme med et sådant forslag igen, men vi er altså fortsat imod denne lovgivning af de grunde, jeg her har nævnt, hvoraf det centrale jo er ønsket om den enkeltes selvbestemmel-

sesret, ønsket om en reel kulturpolitisk uafhængighed, ønsket om, at staten ikke kommer som den store intervenient i kulturpolitikken, den store mæcen, som kunstnerne bliver afhængige af.

Det er altså både hensynet til kulturlivets frihed og hensynet til befolkningens selvbestemmelsesret, der gør, at vi af disse principielle grunde er imod en kulturpolitik, som Statens Kunstfond jo i allerhøjeste grad er blevet symbolet på. Jeg skal for god ordens skyld også sige, at vi selvfølgelig går imod den foreslåede bevillingsforøgelse.

Tanken om en folkeafstemning om Statens Kunstfond netop som symbolet på denne formynderiske kulturpolitik, som der efter vores opfattelse er tale om, synes jeg i og for sig er en god idé. Så bør de partier, der er tilhængere af Statens Kunstfond og den kulturpolitik, som dette Statens Kunstfond står for, hjælpe os, der er imod denne kulturpolitik, til at skaffe de fornødne underskrifter, så vi kunne få denne lov ud til folkeafstemning. Herved kunne vi endelig få vurderet, hvordan befolkningens synspunkt i virkeligheden er, når det drejer sig om disse ting. Og så kunne vi få en virkelig kulturpolitisk debat ude i befolkningen, det, som man så ofte efterlyser.

Der er én ting i redegørelsen, som jeg faldt over, og som jeg i og for sig synes afslører den holdning, man har, når man går ind for den bestående kulturpolitik. Det er, hvor der skrives om rindalisme, hvor man på den ene side siger, at der ingen grund er til at indtage en ringeagtende, nedladende holdning over for denne reaktion. Men så skriver man umiddelbart derefter: den afslørede sikkert først og fremmest, at vi havde forsømt med tilstrækkelig kraft at sætte ind med en kunstformidlende og kunstpædagogisk virksomhed. Med andre ord var propagandaen og indoktrineringen ikke massiv nok, og derfor fik vi desværre denne rindalisme. Dér er det formynderiske afdækket i al sin enkelthed, og det synes jeg i og for sig er ganske betegnende for denne kulturpolitik. Men hvis man virkelig tror på dens fantastiske bærekraft, så lad den komme ud til befolkningens prøvelse. Lad os så prøve at få ro om det, for der har jo været også i denne debat skiftende udlægninger af, hvad befolkningen egentlig mener om disse ting. Derfor synes jeg, at de partier, der står for den etablerede kulturpolitik – og det gælder jo fra